

Володимир Невмитий

На відстань п'яного цілунку

* * *

де та межа де втіха вже не втіха скорше біль
а біль іще не біль а втіха млосна
до плину часу мить ця невідносна
мов звуковий бар'єр долаєш звідусіль
мов недострачений ковта хапцем повітря
мов у жерлиську бурі зарятує мис
або ж одноманітнітну стигму рис
зі тла свічада погляд квапно зітре

чий погляд
не довідаєшся ти ніколи

* * *

сьомого липня
2007 літа
сім хвилин сплинуло
відмерехтіло
по сьомій
ти заварила каву
по той бік відлуння
ринви судин моїх
виповнив з ревнощів
дощ

навіть на мислі не мали
що він із Єгипту

з доби Рамзеса
над світом витає
мов сумнів

хист пробудився в мені
будувать піраміди
не скористаюся з нього
ніколи
журисть відтепер

* * *

годинами
стоїш на голові
міжніжжя тільки промені прийма
чека дзигар коли хитнеться тінь
і на ступні перемістиш себе

пісок
у дзигарі зажебонить
поцупить ковдру з мілини відплив
од тебе вічі в безмір одведу
те ж саме вчинять всі чоловіки

литки
леткі не звиклі до ходьби
над хвилями тебе перенесуть
і перебуде навіжений день
сторчма в зіницях зійде молодик

* * *

коли потяг спиняється між світлом і тінями
провідник не второпа
що нам до раю
довіряюся тиші
мовляв кохаю

а відлунює сумнів
а ти мене

коли в лігвище ночі вертаються звірі
і півсвіту викрешує зойки невтримні
я волаю

тобі неодмінно повірю
надриваю легені
а ти мені

* * *

самотніє без нас театр
вгасає кволо
лампа
і півколо
сцени
твоїми коліньми вповза у тьму
холоне рампа
психіатр
байдужно
за глядачами зачиняє двері
у полусфері
зовсім інший вимір
нічний прихисток
для очистих
херувимів

* * *

торкаєшся до вістря насолоди
до зернятка всолодженого плоду
загуслого вогнивиська в бурштині
і світ замружує зіниці сині

і не бажаєш бачити нікого
торкаєшся до пуп'янка цупкого

намацуєш місцину для опори
у відповідь розгойдується море

помандрувати лісу закортіло
на кришталі розкрихтується тіло
і завбачаєш втіху довгожданну
йдучи краєчком кратера вулкану

і зачуваєш як здійсмає магму
як обвиває павутиння спазму
і погляд заволожує росою
і ціпеніє мить перед грозою

* * *

тобі пасує беж
а ліпше
без
викрешуються промені
об тебе
бува майнеш
миліша світ
авжеж
і просвіток
блакитніє у небі
а то бува
й позвеш
гостріші лез
слова невпинні
про жагу кохання
а як зітхнеш
призвіднице пожеж
твого не втаємнити
кепкування

* * *

хвилі по вінця намили піску золотого
вже не вмістить його нам на Чумацькому возі
трохи розтрусимо скарб у далекій дорозі
трохи крізь пальці погубимо
що нам із того

крабик меткий метушиться
згодився на пірсінг
досі незнані чуття переповнюють юнку
ближчає обрій на відстань п'яного цілунку
хто той самітник блукає з учора на пірсі

* * *

зужилося весло лишилась тільки тінь
тримається на промені благесенька корма
по хвилях ти пройшла проз мене в далечінь
човен уже приплив а берега нема

і не було шляхів ні спраги ні журби
саму тебе беріг вві сні і наяву
вичерпую з човна за звичкою аби
вдавати що живу і буцім-то пливу

кіль на мою біду поволі осіда
у шемріт і смарагд вгортаються думки
із глибини глибин вдивляється вода
із висоти висот підморгують зірки

* * *

дощі спинаються в блакить
до джерела задкує річка
все навпаки
не гасне свічка
і буз узимку пахкотить

і в переверті можна жить
усе вмістить у шпарку вічка
в садки заваблює порічка
вина сто років не кортить

удивовиж пуста корчма
та ходимо тепер сторчма
не перетупати ніколи

з сумою вештають Боги
слова позбавлені ваги
пріснять меди
спрокволо бджоли

* * *

самому самотно в семітській пустелі
до цього ніколи не звикнуть
не тямиш
у чому призначення стелі
й до кого вигулькують з вікон

і пам'ять нічого не варта піскова
затьмарення марні юні
ніхто не промовить
до тебе й півслова
гойдаються хвилі в дюні

нікого лиш мрево лиш фата-морган
ти перст нікудишня билина
від кого ж тоді
тінь на задньому плані
хто дихає кригою в спину

* * *

так мало статись
корабель одчалив
і ти на нім
і над тобою німб
і між бортом
і вирвиськом причалу
в чорнівисько
загашені вогні

і смужка муки
розплива вусібіч
і за кормою
гасне вороття
неквапний лоцман
цього разу схибив
заправив плату
а спірвав життя

* * *

тьму тьменну слів
за мене мовлених колись і кимсь
знайдеш у книгозбірні та діброві
а думи
їх у форми паперові
не втиснути
прокиньсь
удосвіта спитай у Бога
чи втоптана до істини дорога
по колу а не по прямій
обіруч поведуть тебе по ній
благословення і пересторога

